

за наявності відповідного фінансування на основі державного і місцевого бюджетів та інших джерел шляхом підвищення ефективності взаємодії органів державної влади, міжнародних, громадських організацій та інших юридичних осіб та рівня обізнаності населення у сфері протидії торгівлі людьми; удосконалення законодавства та створення єдиної системи моніторингу заходів у даній сфері.

1. *Протидія торгівлі людьми в Україні (збірник законодавчих актів) - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.iom.org.ua/ua/>*

2. *Офіційний веб-портал Верховної Ради України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/111-2016-n>*

Тарнавський М.І.

аспірант

Національний університет «Львівська політехніка»

ФУНКЦІОНАЛЬНЕ ПРИЗНАЧЕННЯ ОРГАНУ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ НА ПІДПРИЄМСТВІ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Становлення спеціалізованих підрозділів чи органів управління персоналом, як окремого структурного елемента підприємства з наданням йому усіх компетенцій щодо керування людськими ресурсами, відбулось наприкінці ХХ століття. До цього часу кадровим службам відводилась другорядна роль, яка передбачала в основному документальне забезпечення кадрової складової.

На сьогоднішній день немає жодного підприємства, яке б у своєму функціонуванні не застосовувало такого елемента як персонал. А отже, виникає потреба у відповідному органі, який здійснює управління ним та встановленні його призначення. Таким елементом є орган управління персоналом.

Орган управління персоналом – спеціалізований відокремлений структурний елемент апарату управління підприємством, який спеціалізується на керуванні персоналом, щодо ефективного його застосування з метою досягнення цілей підприємства.

Управління персоналом неможливе за відсутності спеціального органу чи посадової особи, на яку будуть покладені відповідні функції. Як ми вже досліджували на підприємствах можуть виділяти різноманітні структурні підрозділи, які певним чином виконують завдання з управління персоналом.

Основними загальними завданнями кожного функціонального підрозділу управління персоналом є [1-2]: оцінювання потреби в персоналі; підбір персоналу; найм персоналу; підготовка персоналу до виконання конкретних функціональних обов'язків; оцінювання якості персоналу; оцінювання результативності діяльності персоналу; розроблення методів мотивування, використання належних систем оплати праці; атестація, навчання, перекваліфікація, підвищення кваліфікації працівників; відслідковування та здійснення кар'єрного розвитку персоналу; раціоналізація кількості персоналу та виконуваних ним функцій; відслідковування та скорочення плинності кадрів; аутсорсинг та аутстафінг персоналу; формування кадрового резерву; розроблення та реалізація стратегій кадрового розвитку; звільнення працівників.

Без раціональної організації роботи органу управління персоналом неможливо забезпечити ефективну роботу інших підрозділів, так як функції відділу управління персоналом завжди тісно пов'язані із усіма підрозділами підприємства.

1. *Управління розвитком персоналу: Навчальний посібник/ Т. П. Збрицька, Г. О. Савченко, М. С. Татаревська. За заг. ред. М.С. Татаревської. – Одеса: Атлант, 2013. — 427 с.*

2. Пошелюжна Л. Б. *Особливості сучасного управління персоналом на вітчизняних підприємствах [Електронний ресурс] / Л. Б. Пошелюжна // Інноваційна економіка. – 2010. – № 15. – С. 163-166. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/inek/2010_1/163.pdf.*

Циганюк Д.Л.

к.е.н., доцент

Українська академія банківської справи

НАПРЯМКИ ВПЛИВУ ГЛОБАЛЬНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ПРОЦЕСІВ НА РОЗВИТОК БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

На відміну від першої хвилі глобалізації, провідниками якої були торгові компанії, у другій хвилі лідерство належить банкам. Саме банки шляхом забезпечення доступу до фінансових ресурсів створюють можливості для подальшого розвитку підприємництва та збагачення населення. Втім, як і 100 років тому, друга хвиля глобалізації опинилася перед загрозою зриву. Причинами цього є локальні військові конфлікти (Сирія, Україна), які можуть спровокувати третю світову війну, початок практично відкритої конфронтації між США та Росією, що замість глобалізації призводить до регіоналізації світу, створення багатьох локальних «центрів впливу», які починають практично «розривати» потоки капіталу всупереч логіці ефективності та економічної доцільності. Усе це створює загрози фінансовій стабільності національним та світовій банківським системам, оскільки підвищена волатильність транскордонних потоків капіталу може спричинити кризу ліквідності та довіри в окремо взятій банківській системі, а, враховуючи, уже наявні фінансові зв'язки між різними країнами, локальні фінансові кризи можуть швидко перекидатися на інші країни (прикладом є криза 2008-2009 рр., яка почалася в США і за півроку охопила майже весь світ).

Однією з найбільших небезпек, що приносить з собою глобалізація, є активізація транскордонних кредитно-інвестиційних потоків. Говорячи про банківську систему, дані процеси відбуваються у формі купівлі національних банків (повністю або частково) міжнародними фінансовими інститутами. Так, зокрема, в Україні, починаючи з 2000 року частка іноземного капіталу в банківській системі зросла з 13,3% до 41,9% у 2012 р. Починаючи з 2012 року в Україні спостерігається зниження участі іноземних інвесторів в капіталі вітчизняних банків [1]

Другою небезпекою, що виникає при достатньо відкритих монетарних кордонах є небезпека нарощування зовнішніх запозичень. Зважаючи на те, що зовнішні запозичення як правило беруться у вільноконвертованій валюті, позичальники при цьому наражаються на валютні ризики. В ситуації, коли курс національної валюти є стабільним по відношенню до провідних валют світу, нарощування зовнішніх запозичень не несе суттєвих загроз, але ситуація кардинально змінюється, коли національна валюта девальвує. Тоді виникає загроза зниження платоспроможності і навіть банкрутства банків. Аналіз динаміки чистих зовнішніх активів банківської системи України за 2000-2013 рр. (даний показник є різницею між активами банків за кордоном та їх зобов'язаннями перед нерезидентами) показує, що починаючи з 2005 року, українські банки почали нарощувати зовнішні запозичення, пік зростання яких припав на 2008 рік [2]. Девальвація національної валюти у 2008 році на майже 50% призвела до виникнення проблем у великій кількості банків. У 2009 році банки України максимально погасили власні боргові зобов'язання за кордоном (в основному це були євробонди), втім це призвело до створення дефіциту валюти в країні та розхитуванню стабільності банківської системи.

Зважаючи на вищезазначене, гостро постає питання регулювання транскордонних потоків капіталу в контексті забезпечення фінансової стабільності банківської системи.